

**MOTIVERING TILL OCH TILLÄMPNING AV
FÖRESKRIFT 32**

**OM NUMRERING I ETT ALLMÄNT
TELEFONNÄT**

MPS 32

INNEHÅLL

INNEHÅLL	1
1 LAGSTIFTNING	2
1.1 LAGSTIFTNINGSGRUND FÖR FÖRESKRIFTEN	2
1.2 EG-LAGSTIFTNING	2
1.3 ÖVRIGA BESTÄMMELSER	2
1.3.1 Övriga bestämmelser i kommunikationsmarknadslagen	2
1.3.2 Kommunikationsverkets tekniska föreskrifter	3
1.3.3 Betaltjänstlagen och lagen om betalningsinstitut	3
2 FÖRESKRIFTENS SYFTE OCH ÄNDRINGSHISTORIA	5
2.1 FÖRESKRIFTENS SYFTE	5
2.2 CENTRALA ÄNDRINGAR OCH ÄNDRINGSHISTORIA	5
3 PARAGRAFVISA MOTIVERINGAR OCH TILLÄMPNINGSANVISNINGAR	6
KAPITEL 1 ALLMÄNNA BESTÄMMELSER	6
1 § Tillämpningsområde	6
2 § Definitioner	7
3 § Nyttjanderätt till nummer, koder och prefix	7
KAPITEL 2 ETT TELEFONNUMMERS UPPBYGGNAD	10
5 § Internationellt nummer	10
6 § Nationellt nummer	10
7 § Längden av nationella nummer	10
KAPITEL 3 NUMRERING AV TELEFONNÄT	12
8 § Teleområdena och teleområdesprefixen	12
9 § Trafik och abonnentnummer inom ett teleområde	12
10 § Riksomfattande abonnentnummer	13
11 § Fjärrtrafik	13
12 § Internationell trafik	14
13 § Allmänt operatörsprefix	15
14 § Mobilnät	16
KAPITEL 4 NUMRERING AV TELETJÄNSTER	16
15 § Nödnummer	16
16 § Allmänt om servicenummer	16
17 § Riksomfattande tjänster	17
18 § Teleområdesspecifika tjänster	18
19 § Teleföretagsspecifika tjänster	18
20 § Internationella tjänster	19
21 § Allmän nummerupplysnings- och kopplingstjänst	19
22 § Kortmeddelandetjänster	21
KAPITEL 5 TEKNISKA DIRIGERINGSNUMMER, KODER OCH PREFIX	22
23 § Teleföretagskod	22
24 § CUG- och Centrex-teleföretagskoder	23
25 § Koder för mobilnät	23
26 § Signaleringspunktkoder	24
27 § Dirigeringsnummer för nödtrafik	25
28 § Hexadecimalnummer	25
29 § Tekniska dirigeringsnummer	26
KAPITEL 6 NUMRERINGSPLANER	26
30 § Nationell numreringsplan	26
31 § Numreringsplan för kortmeddelandetjänster	26
KAPITEL 7 GILTIGHETSTID OCH ERHÅLLANDE AV INFORMATION	26
32 § Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	26
33 § Erhållande av upplysningar och publicering	26
BILAGA 1: DEN NATIONELLA NUMRERINGSPLANEN	26
BILAGA 2: NUMRERINGSPLANEN FÖR KORTMEDDELANDETJÄNSTERNA	27
BILAGA 3: TELEOMRÅDEN OCH KOMMUNERNA	28

1 LAGSTIFTNING

1.1 Lagstiftningsgrund för föreskriften

Kommunikationsverkets tekniska föreskrifter grundar sig på befogenheten att utfärda föreskrifter i kommunikationsmarknadslagen (393/2003). Föreskrifter innehåller i allmänhet bara tvingande krav. Kommunikationsverket utfärdar vid behov särskilda rekommendationer och anvisningar i anknytning till föreskrifterna.

Föreskriften har utfärdats med stöd av 46–48 § i kommunikationsmarknadslagen. I 46 § bestäms om indelningen i teleområden, i 47 § om Kommunikationsverkets rätt att utfärda föreskrifter om numrering och i 48 § om tilldelning av nummer och prefix.

Föreskriften baserar sig i huvudsak på 47 §, som innehåller en bestämmelse om befogenhet att utfärda föreskrifter om hurdana nummer och prefix som får användas i televerksamhet och för vilka ändamål. Därtill kan Kommunikationsverket utfärda föreskrifter om det geografiska användningsområdet för nummer och prefix.

1.2 EG-lagstiftning

Föreskriften knyter i huvudsak an till ramdirektivet och särskilt till artikel 10 som behandlar den nationella förvaltningen av nummerresurser.¹ Syftet med artikeln är att ge branschaktörerna tillgång till nummerresurser på grundval av objektiva, öppet redovisade och icke-diskriminerande kriterier. För att verkställa dessa mål ska regleringsmyndigheten övervaka tilldelningen och förvaltningen av nummer.

Därtill innehåller direktivet om samhällsomfattande tjänster² bestämmelser om val och dirigering av enstaka samtal, vilka har verkställts genom 53–55 § i kommunikationsmarknadslagen.

Föreskriften knyter också an till kommissionens beslut om att reservera den nationella nummerserien som börjar med "116" för harmoniserade nummer för harmoniserade tjänster av samhälleligt värde.³

1.3 Övriga bestämmelser

1.3.1 Övriga bestämmelser i kommunikationsmarknadslagen

Enligt 53 § i kommunikationsmarknadslagen är teleföretag skyldiga att för sin del sörja för att det från stater som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet är möjligt att ringa också till andra än geografiska nummer som används i Finland, om det är tekniskt och ekonomiskt möjligt och om mottagaren av samtalet inte av kommersiella skäl har begränsat inkommande samtal från vissa geografiska områden. I 16 § 2 mom. i föreskriften preciseras samtalsmottagarens (tjänsteleverantörens) rätt att förhindra åtkomsten till ett servicenummer från utlandet med stöd av 53 § 3 mom. i lagen.

Enligt 54 § i kommunikationsmarknadslagen är teleföretag skyldiga att för sin del sörja för att användarna kan ringa till utlandet med hjälp av det allmänna utlandsprefixet 00. I 12 och 13 § i föreskriften preciseras skyldigheten beträffande den övergripande lösningen för nummerval med stöd av 54 § 2 mom. i lagen.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (2002/21/EG, ramdirektiv) och

² Europaparlamentets och rådets direktiv om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster 2002/22/EG (direktiv om samhällsomfattande tjänster).

³ Europeiska gemenskapernas kommissions beslut om att reservera den nationella nummerserien som börjar med "116" för harmoniserade nummer för harmoniserade tjänster av samhälleligt värde (2007/116/EY).

I 55 § i kommunikationsmarknadslagen föreskrivs om användarnas rätt att avgiftsfritt få kontakt med det allmänna nödnumret 112 och övriga nödnummer till polisen eller räddningsmyndigheterna som Kommunikationsverket tilldelat med stöd av 48 §. Om routning och säkerställande av nödtrafik föreskrivs närmare i Kommunikationsverkets föreskrift 33.

Enligt 24 a § i kommunikationsmarknadslagen kan Kommunikationsverket genom ett beslut enligt 18 § ålägga ett företag med betydande marknadsinflytande som är verksamt i ett fast telefnät en skyldighet att erbjuda användare möjlighet att både samtalsvis med hjälp av ett prefix och genom att använda ett förval som vid behov kan förbigås med ett prefix använda de tjänster som en leverantör av telefonitjänster tillhandahåller i teleområdet.

Enligt 128 § 1 mom. i kommunikationsmarknadslagen ska allmänna kommunikationsnät och kommunikationstjänster samt kommunikationsnät och kommunikationstjänster som ansluts till dem planeras, byggas och underhållas så att användarnas eller andra personers datasekretess, dataskydd eller andra rättigheter inte äventyras (4 punkten) och att teleföretaget även annars förmår fullgöra sina skyldigheter eller skyldigheter som ålagts företaget med stöd av denna lag. Enligt 129 § i kommunikationsmarknadslagen kan Kommunikationsverket meddela föreskrifter enligt 128 § om kvalitetskrav på kommunikationsnät och kommunikationstjänster samt om kompatibilitet. Föreskrifterna kan gälla tjänster som tillhandahålls användarna i enlighet med punkt 15 i nämnda paragraf. I 11–13 § i denna föreskrift bestäms hur valet av samtalsspecifik tjänstleverantör som erbjuds användarna genomförs i den övergripande lösningen för val av nummer.

1.3.2 Kommunikationsverkets tekniska föreskrifter

Föreskriften har även anknytningspunkter till föreskrift nr 35 om spärrkategorier inom teletrafiken i vilken föreskrivs om hur spärrtjänster ska genomföras utifrån nummergruppering.

Vidare knyter föreskriften an till föreskrift nr 46 om telefonnummerportabilitet. I denna preciseras det tekniska förfarandet för portering samt vilka nummer som omfattas av porteringsrätten.

1.3.3 Betaltjänstlagen och lagen om betalningsinstitut

Föreskriften knyter också indirekt an till betaltjänstlagen (290/2010) som trädde i kraft 1.5.2010 och lagen om betalningsinstitut (297/2010).

Enligt 1 § 6 punkten i betaltjänstlagen ska lagen tillämpas på genomförande av betalningstransaktioner där betalarens samtycke till transaktionen ges med mobiltelefon, dator eller någon annan teleterminalutrustning eller utrustning för informationsteknik och där betalningen görs till operatören för systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik vilken endast fungerar som förmedlare av betalningstransaktionen mellan betaltjänstanvändaren och leverantören av varan, tjänsten eller någon annan nytthet. En motsvarande bestämmelse ingår i 1 § 6 punkten i lagen om betalningsinstitut.

I betaltjänstlagen och den relaterade lagen om betalningsinstitut ingår bestämmelser som förutsätter att den som tillhandahåller betaltjänster ska kunna skilja åt betaltjänster från sin övriga affärsverksamhet. Eftersom betaltjänster som tillhandahålls av teleföretag i allmänhet säljs med hjälp av avgiftsbelagda servicenummer, ska teleföretagen kunna skilja åt de tjänster som omfattas av betaltjänstlagens och betalningsinstitutslagens tillämpningsområde från övriga avgiftsbelagda tjänster. Det enklaste sättet att skilja åt betaltjänster från övriga avgiftsbelagda tjänster som tillhandahålls av teleföretaget är att placera dem i separata servicenummerområden.

Finansinspektionen och Konsumentombudsmannen övervakar marknadsföringen av betaltjänster.

2 FÖRESKRIFTENS SYFTE OCH ÄNDRINGSHISTORIA

2.1 Föreskriftens syfte

Föreskriften ikraftsätter Finlands nationella numreringsplan och scheman för nummerval enligt ITU-T:s rekommendation E.164 *The international public telecommunication numbering plan*. Därtill omfattar föreskriften övriga nummer, koder och prefix som behövs för teknisk samverkan mellan kommunikationsnäten.

2.2 Centrala ändringar och ändringshistoria

I föreskrift 32 P/2011 M ströks polisens nödnummer 10022 samt de relaterade dirigeringsnumren för nödtrafiken. Polisstyrelsen har genom sitt beslut 8.2.2011 (Dnr 2020/2011/210) meddelat att användningen av larmnumret 10022 upphör från och med 21.2.2011. Enligt beslutet kan teleoperatörerna ta bort numret 10022 permanent från och med 1.9.2011.

Även omnämmandet av nummer 3883 för allmäneuropeiska tjänster (European Telephony Numbering Space, ETNS) har tagits bort eftersom ITU 31.12.2010 frantog EU-länderna rätten att använda numret.

Likaså har maximilängden av nationellt signifikanta nummer som tilldelats betaltjänster utökats till 10 siffror och därtill har det bestämts att den sjätte siffran i ett nationellt signifikant nummer för en betaltjänst ska ange vilken mervärdesskattesats som tillämpas på tjänsten.

Maximilängden för ett tekniskt dirigeringsnummer inom den nationella trafiken har fastställts till 11 siffror. Förmedlingen av internationell teletrafik har preciserats så att samtalet ska dirigeras till upplysningen när man väljer ett operatörsprefix för internationell teletrafik eller ett allmänt operatörsprefix som följs av utlandsprefixet 00 och därefter Finlands landsnummer 358. Däremot är det tillåtet att välja Finlands landsnummer 358 efter utlandsprefixet 00.

Bilaga 3 till föreskriften, Teleområdena och kommunerna, har uppdaterats för att motsvara läget 1.1.2011.

Föreskrift 32 O/2010 M gjorde det möjligt att bevilja avgiftsbelagda servicenummerområden för tjänster som omfattas av betalningstjänstlagens (290/2010) tillämpningsområde både för taltelefonitjänster och kortmeddelandetjänster. Därtill preciserades på föreskriftsnivå som en egen paragraf den rätt en innehavare av ett nummer eller ett prefix eller en kod enligt artikel 5 punkt 2 i det nya tillståndsdirektivet har att överföra nyttjanderätten till en annan med beaktande av vedertagen praxis.

I föreskrift 32 N/2010 M bestämdes en fast längd för nationella signifikanta nummer som inleds med 049 och främst är avsedda för M2M och liknande ändamål. Att Helsingfors nödcentral flyttade till Kervo beaktades i dirigeringsnumren för nödtrafiken.

I föreskrift 32 M/2008 M blev det tillåtet att tillhandahålla textmeddelandetjänster som en tilläggstjänst i riksomfattande servicenummergrupper som är avsedda för taltelefonitjänster samt på numret 118 under förutsättning att man kan garantera att spärrtjänsterna fungerar. Tidigare var det tillåtet att tillhandahålla textmeddelandetjänster endast på de nummer för kortmeddelandetjänster som beviljats av Kommunikationsverket och som inleds med 1.

Nummerupplysning och förmedling av nationella kopplingar tilläts för alla nummer som anvisats för allmännyttiga tjänster i föreskrift 32 L/2008 M som trädde i kraft i mars 2008, och de alleuropeiska servicenummer som inleds med 116 beaktades i föreskrift 32 K/2007 M som trädde i kraft i augusti 2007.

3 PARAGRAFFVISA MOTIVERINGAR OCH TILLÄMPNINGSSANVISNINGAR

Flera bestämmelser i föreskriften behandlar Kommunikationsverkets möjligheter att bevilja tillstånd att avvika från kraven i en bestämmelse. Beviljande av undantagslov förutsätter att sökanden åtminstone lägger fram *motiverade* eller *tekniskt motiverade* orsaker till varför han önskar avvika från en tydlig numrering och andra syften som anges i bestämmelserna i numreringsföreskriften.

Kapitel 1 Allmänna bestämmelser

1 § Tillämpningsområde

Denna föreskrift innehåller bestämmelser om hurdana nummer, prefix och koder som får användas i televerksamhet och för vilka ändamål.

I enlighet med teknologineutralitetsprincipen kan alla abonnentnummer användas för VoIP-anslutningar och för dessa gäller samma bestämmelser som i övrigt gäller för dessa nummer.

Kommunikationsverket har dock gett ett ställningstagande om användningen av telefonnummer för VoIP-tjänster (dnr 879/529/2006). Teleområdesspecifika och riksomfattande abonnentnummer i ett fast nät kan användas för alla VoIP-tjänster som tillhandahålls i telefonnät. Mobilnummer kan i det här skedet bara användas för sådana VoIP-tjänster som tillhandahålls i ett mobilnät som avses i kommunikationsmarknadslagen. Det nummer som ska användas för en VoIP-tjänst bestäms beroende på för vilket nät avtalet om VoIP-tjänsten ingås. Därtill innehåller ställningstagandet krav på nummerportabilitet, sambruk, nödtrafik, positionering och teleavlyssning och teleövervakning. Innehållet i ställningstagandet har införts i Kommunikationsverkets promemoria 5.9.2007 *Viestintämarkkinalainsäädännön soveltaminen VoIP-palveluihin Suomessa*.

Enligt 1 § 1 mom. tillämpas föreskriften på numrering av allmänna telefonnät och kommunikationstjänster som genomförts i dem samt på övriga i momentet särskilt angivna nummer, koder, prefix och nät. I kommunikationsmarknadslagen avses med *allmänt kommunikationsnät* ett kommunikationsnät som tillhandahålls för en grupp användare som inte har avgränsats på förhand. I samma lag täcker begreppet *telefonnät* både fasta nät och mobilnät som i första hand används för målgruppskommunikation.

Vid numreringen av ett allmänt telefonnät iaktas numrering i enlighet med ITU-T:s rekommendation E.164. Rekommendationen behandlar global numrering med hänsyn till samverkan inom den internationella teletrafiken. E.164-numren kännetecknas av att de är entydiga i hela världen och har konstruerats enligt rekommendationen. Nummer som inte är E.164-nummer (t.ex. operatörsprefix eller teleföretagsspecifika servicenummer) kräver avtal med teleföretagen för att fungera mellan olika nät.

Till numreringsföreskriftens tillämpningsområde hör både nummer som syns för användarna och nätens interna koder som inte visas för användarna. Tillämpningsområdet avgörs framför allt av numrens användningssyfte, och därför omfattar tillämpningsområdet även andra nummer, prefix och koder utöver det allmänna telefonnätets nummer.

Utöver sedvanliga *telefon- och mobilnät* kan nät som är avsedda för målgruppskommunikation också omfatta *datanät*, om dessa i huvudsak dirigerar målgruppskommunikation med E.164-nummer eller om övriga i tillämpningsområdet nämnda koder eller prefix används i dessa. Föreskriften tillämpas inte på IP-adresser (enligt IPv4- eller IPv6-systemet).

Operatörsprefix, teleföretagsspecifika servicenummer och nödnummer hör inte till E.164-numren men motsvarar dessa beträffande karaktär och användningsändamål och inkluderas därför i föreskriftens tillämpningsområde.

Föreskriften tillämpas på numrering av myndighetsnät bara till den del detta inverkar på det allmänna telefont nätet och ska vara kompatibelt med detta. Med *myndighetsnät* avses kommunikationsnät som byggts för behov i anslutning till allmän ordning och säkerhet, räddningsuppgifter eller befolkningsskyddet.

Föreskriften tillämpas på *övriga nät än allmänna telefont nätet* i de fall där numreringen påverkar sammankopplingen med de allmänna telefont näten eller där det är nödvändigt att samordna nummer, koder och prefix för att säkerställa telefont nätetns tekniska funktion. I praktiken kan det finnas behov av detta t.ex. för mobilnätets (T)MNC-koder eller för E.164-nummer som används i IP-nät och som kan ha samtrafik till det allmänna telefont nätet om innehavaren av nummerområdet så önskar.

Det tidsmässiga tillämpningsområdet klargörs i 1 § 2 mom. Dirigeringen av trafiken och övriga bestämmelser om användningen av numren ska iakttas oberoende av när numret, prefixet eller koden har tagits i bruk, men nummer, koder och prefix som tagits i bruk innan föreskriften trädde i kraft behöver inte ändras för att överensstämma med den nya föreskriften, förutom i fall där detta uttryckligen har bestämts separat.

2 § Definitioner

I 2 § definieras sådana termer som används i föreskriften men som inte förekommer i kommunikationsmarknadslagen och som knyter an till specificerade skyldigheter i föreskriften. Med nummer avses även nummer utanför 10-systemet, t.ex. hexadecimalnummer.

På grundval av punkt 3 är ett allmänt operatörsprefix inte ett utlandsprefix, även om man kan använda det även för utlandssamtal genom att välja det framför det allmänna utlandsprefixet 00.

Abonmentnummer har inte definierats separat. Begreppet kan betraktas som allmänt känt, och avsikten är inte heller att ändra dess innehåll jämfört med 2 § i trafikministeriets beslut om sammankoppling av teleforetags telenät och teletjänster, enligt vilket ett abonnentnummer är ett nummer eller någon annan kod som anvisats användaren för identifiering av anslutningen och som används inom telekommunikation.

Definitionen av nummer för kortmeddelandetjänster är neutral och dessa begränsas inte enbart till mobilnät eftersom olika kort- eller snabbmeddelandetjänster som kan jämföras med SMS-, MMS- och EMS-tjänster som kan dirigeras med kortmeddelandenummer i och med att tekniken utvecklas även kan förmedlas över andra nät än mobilnät.

Även för vissa taltelefoninummer är det tillåtet att tillhandahålla textmeddelandetjänster, men detta gör inte taltelefoninumen i numreringsplanen till nummer för kortmeddelandetjänster som administreras av Kommunikationsverket. Däremot har nummer för kortmeddelandetjänster inte anvisats för taltelefonibruk över huvudtaget i numreringsplanen, och inte heller öppnats för telefontrafik.

3 § Nyttjanderätt till nummer, koder och prefix

I denna paragraf fastställs förfarandet för ansökan om nummer, kod eller prefix och vem som kan beviljas nummer, kod eller prefix. Enlig 19 § i förvaltningslagen (434/2003) ska ett ärende inledas skriftligen. Därmed ska nyttjanderätt till ett nummer, en kod eller ett prefix ansökas om skriftligen hos Kommunikationsverket. Kommunikationsverket fattar ett numreringsbeslut med utgångspunkt i ansökan. Formkravet uppfylls även vid användning av telefaxapparater. Ansökan kan även lämnas in i elektronisk form, varvid lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003) tillämpas på ansökan. I fall som avses i 4 mom. är det möjligt att avvika från ansökningsförfarandet och beslutet. Om överföring av nyttjanderätten från ett teleforetag till ett annat föreskrivs i 4 §.

Enligt 3 § 1 mom. beviljas nyttjanderätten till nummer, koder och prefix i huvudsak till teleföretag. Detta grundar sig på att nyttjanderätten till nummer i praktiken handlar om tillhandahållande av kommunikationstjänster för slutanvändare eller teknisk dirigerad av förmedling av kommunikation inom telefonnätet som faller inom teleföretagets verksamhet.

Om nyttjanderätten till ett nummer, en kod eller ett prefix enligt föreskriften förutsätter det, kan numret, koden eller prefixet även beviljas en annan sökande än ett teleföretag eller en tjänsteleverantör som avses i 1 mom. Det här kan t.ex. gälla tekniska koder som behövs i andra än allmänna mobilnät eller sådana nummer som innehavaren inte åläggs öppna i det allmänna telefonnätet. Som exempel kan nämnas E.164-nummer som anvisats för bruk i IP-nät och som bland annat Internet-tjänsteleverantörer kan ansöka om.

Nummer som ska användas för nummerupplysning och förmedling av kopplingar betraktas som beviljade till ett teleföretag eftersom en tjänsteleverantör som tillhandahåller nummerupplysning och förmedling av kopplingar agerar som teleföretag när det gäller förmedling av kopplingar.

Kommunikationsverket har efter föreskriften 32 J/2007 M, som trädde i kraft 1.3.2007, på ansökan även beviljat teleföretag nummerserier som gäller nyttjanderätten till det riksomfattande abonnentnummer som inleds med 071. Därefter har teleföretagen gett sina kunder nyttjanderätten till enskilda nummer eller nummerserier. Nyttjanderätten till tidigare direkt till slutanvändarna beviljade 071-nummer eller nummerserier bevaras hos slutanvändaren, om numret eller nummerserien är i bruk. Om ett nummer av det här slaget blir ledigt, återgår det till det teleföretag som beviljats nyttjanderätt till ifrågavarande nummerserier, eller till Kommunikationsverkets nummerreserv.

Nyttjanderätten till ett nummer för en kortmeddelandetjänst beviljas tjänsteleverantören. Innehavarna av nyttjanderätterna till dessa nummer ska därefter avtala med teleföretaget eller teleföretagen om ibruktagande av numret. Kortmeddelandetjänster kan tillhandahållas även på nummer som är avsedda för riksomfattande taltelefonitjänster och på numret 118. Nyttjanderätter till taltelefoninumrömråden beviljas för teleföretag. En nyttjanderätt omfattar naturligtvis alla användningssätt som tillåts i bestämmelserna: för tillhandahållande av kortmeddelandetjänster på ett servicenummer för taltelefonitjänster behövs alltså inget nytt tillstånd eller beslut från Kommunikationsverket.

Enligt 2 mom. i paragrafen beviljas nyttjanderätten till ett alleuropeiskt servicenummer som inleds med 116 en tjänsteleverantör för att användas för en tjänst som anvisats i Europeiska gemenskapernas kommissions beslut. För en tjänsteleverantör som Kommunikationsverket beviljar nyttjanderätt till ett nummer kan Kommunikationsverket i sitt numreringsbeslut ställa villkor enligt 48 § 5 mom. i kommunikationsmarknadslagen i syfte att säkerställa att de villkor uppfylls som nämns i det beslut som har fattats av Europeiska gemenskapernas kommission.

Denna paragrafs 3 mom. är närmast informativt, eftersom Kommunikationsverket enbart med stöd av kommunikationsmarknadslagen har rätt att ställa villkor för användningen av numret i sitt numreringsbeslut. Syftet med bestämmelsen är att precisera nämnda rättighet så att Kommunikationsverket kan bestämma att innehavaren av en kod använder t.ex. MNC-koder tillsammans med andra teleföretag, om gemensam användning är möjlig och motiverad t.ex. med hänsyn till en effektiv användning av koderna.

En situation som påminner om den gemensamma användningen i 3 mom. kan uppkomma i ett läge som avses i 63 § i kommunikationsmarknadslagen där användaren kopplar samma terminal till flera anslutningar och anslutningsteleföretagen *kommer överens om* att samtal som går ut från olika anslutningar ska visa ett och samma A-nummer för mottagaren. Enligt motiveringarna till lagen ska ett arrangemang av det här slaget basera sig på avtal och för det behövs inget beslut av Kommunikationsverket. I nya VoIP-tjänster väcks tidvis frågor om möjligheterna att använda anslutningsnumret i ett teleföretag för en VoIP-tjänst i ett annat teleföretag. Kommunikationsverket ålägger inte teleföretagen att använda anslutningsnummer gemensamt, utan de nyttjanderätter som beviljats teleföretag är exklusiva. Teleföretagen kan dock avtala om sambruk, varvid teleföretagen ska sörja för att

de fakturerings-, specifikations- och nummervisningsfunktioner som anknyter till A-numret och en entydig identifiering av användaren och teleföretagen samt behoven av nödtrafik och telefonavlyssning inte äventyras.

Paragrafens 4 mom. behandlar nummer, koder och prefix som på särskilt beslut av Kommunikationsverket ska anvisas för gemensamt bruk av teleföretagen. Även om syftet med det gemensamma bruket anges i beslutet, brukar behovet gälla dirigerings- och telekommunikation. Hexadecimalnummer som används för samtalsdirigering är exempel på nummer, koder och prefix som anvisas för gemensamt bruk. Initiativet till ibruktagande av sådana nummer, koder och prefix kan komma från ett teleföretag eller någon annan instans eller erforderliga koder och prefix anvisas av Kommunikationsverket på dess eget initiativ. Därmed är ansökningsförfarandet som avses i 1 mom. i allmänhet överflödigt och Kommunikationsverket kan ge ett beslut i frågan ex officio.

4 § Överföring av nyttjanderätten

Denna paragraf omfattar bestämmelser om förfarandet vid överföring och överlåtelse av nyttjanderätten till nummerområden från ett teleföretag till ett annat.

Enligt artikel 5 punkt 2 i auktorisationsdirektivet som godkändes i december 2009 ska medlemsstaterna vid beviljandet av nyttjanderätt meddela om rätten kan överlåtas av innehavaren och på vilka villkor. Därför har numreringsföreskriften utökats med en ny paragraf om överföring av nummer, koder och prefix från en rättsinnehavare till en annan. I praktiken har den process som Kommunikationsverket sedan länge har iakttagit för överföring av nyttjanderätter införts i föreskriften.

Eftersom Kommunikationsverket inte beviljar äganderätt till numren utan endast nyttjanderätt, kan en innehavare av ett nummer, en kod eller ett prefix inte självständigt överföra numret, koden eller prefixet på ett annat teleföretag permanent, utan överföringen görs i regel på beslut av Kommunikationsverket. På beslut av Kommunikationsverket kan nummer, koder och prefix överföras permanent från en innehavare av nyttjanderätten till en annan inom en koncern samt till exempel i samband med omstrukturering av affärsverksamheten. En permanent överföring av ett nummerområde förutsätter ansökan av bägge parter och i allmänhet även att numret, koden eller prefixet har tagits i bruk (m.a.o. öppnats i nätet).

Numret överförs från en innehavare av nyttjanderätten till en annan utan separat numreringsbeslut i samband med fusion enligt aktiebolagslagen samt i fall där innehavaren av nyttjanderätten till ett nummer, en kod eller ett prefix försätts i konkurs. Vid en konkurs överförs nyttjanderätten till numret, koden eller prefixet till konkursboet.

Paragrafens 3 mom. gäller överlåtelser av nummerområden som teleföretagen kommer överens om sinsemellan och där nyttjanderätten till ett nummerområde utifrån ett avtal för en viss tid överlåts till ett annat teleföretag. I sådana fall bärs ansvaret för att nummerområdet används enligt bestämmelserna och t.ex. för numreringsavgiften för nummerserien alltjämt av den som beviljats nyttjanderätten av Kommunikationsverket. Kommunikationsverket ska underrättas om ett abonnentnummerområde eller ett servicenummerområde som verket har beviljat teleföretaget överförs med utgångspunkt i ett avtal till ett annat teleföretag (vanligtvis en tjänsteoperatör). Abonnentnummerområden och servicenummerområden kan överföras genom avtal mellan teleföretagen. Det är det överlåtande teleföretaget som har anmälningsplikt och Kommunikationsverket fattar utifrån nämnda anmälan inget beslut om överföringen av det aktuella nummerområdet till det andra teleföretaget. Anmälan är nödvändig för att Kommunikationsverket vid beviljandet av nummer och övervakningen av användningen av dem ska ha aktuell information om olika teleföretags nummerområden.

Kapitel 2 Ett telefonnummers uppbyggnad

5 § Internationellt nummer

Paragrafens 1 mom. är en bestämmelse om hur internationella nummer bildas.

Enligt 2 mom. får ett internationellt nummer vara högst 15-siffrigt. Maximilängden grundar sig på ITU-T:s rekommendation E.164. I det här sammanhanget bör man dock ta fasta på de maximala längderna för nationella nummer enligt 7 § i föreskriften. Dessa inverkar även på maximilängden av internationella nummer.

6 § Nationellt nummer

Paragrafen är en bestämmelse om hur nationella nummer bildas.

Enligt 2 mom. ska ett geografiskt nationellt (signifikant) nummer, dvs. ett nummer för ett fast nät, bestå av ett teleområdesprefix och ett abonnentnummer eller en tjänsts nummer. Med en tjänst avses en tjänst som är specifik för ett teleområde eller ett teleföretag. Strukturen hos ett geografiskt (signifikant) nummer är t.ex. 9 69661.

I 3 mom. fastställs hur ett icke-geografiskt (signifikant) nummer, som kan vara ett fast näts eller ett mobilnäts nummer, ska bildas. Ett icke-geografiskt nationellt (signifikant) nummer består av prefixet för en riksomfattande tjänst (t.ex. 600), ett riksomfattande abonnentnummer (t.ex. 71) eller ett mobilnät (t.ex. 40) och ett abonnentnummer eller en tjänsts nummer. Strukturen hos ett icke-geografiskt (signifikant) nummer är t.ex. 600 12345 eller 40 123456.

Ett geografiskt eller ett icke-geografiskt (signifikant) nummer innehåller inte fjärrprefixet 0, och därför är det inte möjligt att använda det inom landet i den här formen utan det är en del av ett internationellt nummer.

7 § Längden av nationella nummer

Denna paragraf omfattar alla bestämmelser om längden av abonnent- eller servicenummer. Huvudregler har fastställts för längden på olika nummertyper. Från dessa huvudregler är det möjligt att avvika endast med särskilt tillstånd från Kommunikationsverket.

Regleringen av längden av olika nummer är nödvändig för att man ska kunna upptäcka eventuella problem i dirigeringen av teletrafiken och på ett centraliserat sätt säkerställa att alla teleföretag vid behov får information om konsekvenserna av långa nummer och kraven för dirigeringen av teletrafiken.

Vidare är det viktigt att beakta konsekvenserna av den allmänna nummerlängden och eventuella begränsningar för hur man vid behov kan administrera ändringar i hela det riksomfattande numreringssystemet: om hela maximilängden är i bruk, kan detta begränsa möjligheterna att genomföra ändringar. Ju längre nummer och ju mer permanent lösning som binder numreringen detta leder till, desto snävare blir möjligheterna till prövning. I allmänhet handlar behovet av längre nummer om att utveckla sådana nya tjänster vars tekniska genomförande inte lyckas med de tillgängliga kortare numren.

Paragrafens 1 mom. är en bestämmelse om den maximala längden av nationella nummer. Landsnumret för Finland består av tre siffror (358), varvid ett finländskt nationellt (signifikant) nummer kan vara högst 12-siffrigt för att den av ITU-T fastställda maximilängden 15 enligt 5 § inte ska överskridas. I Finland har det vanligtvis inte förekommit behov av att utnyttja den av ITU-T fastställda maximilängden.

I paragrafens 2 mom. ingår en bestämmelse om minimi- och maximilängden av abonnentnummer inom ett teleområde. I framtiden kommer en eventuell sammanslagning av teleområden att leda till längre nummer, och därför är det inte motiverat att utan särskilt tillstånd tillåta abonnentnummer som överskrider 9 siffror i ett teleområdes fasta nät. Abonnentnummer för Ålands teleområde är en siffra kortare än för övriga områden eftersom abonnentantalet är betydligt mindre och det inte föreligger risk för att det skulle uppstå brist på nummer.

I 3 mom. behandlas maximi- och minimilängden av mobilnummer som inte inleds med 049 och riksomfattande abonnentnummer som inte inleds med 071 eller 073.

I 4 mom. fastställts att det nationella (signifikanta) numret för abonnentnummer i mobilnäten som inleds med 049 omfattar elva (11) siffror. Bakgrunden till detta är att man avser att använda nummer som inleds med 049 främst för kommunikation mellan maskiner (s.k. M2M) och liknande, där det inte är viktigt att numret är användarvänligt. En fastställd längd av numren underlättar de tekniska lösningarna. Syftet med att fastställa ett nummer som är längre än normalt är att säkerställa ett tillräckligt antal nummer – man räknar allmänt med att behovet av M2M-nummer inom några år kommer att överskrida behovet av nummer för sedvanliga mobilanslutningar. Kommunikationsverket beviljar 5-siffriga nummerserier 049AB för mobilnät som inleds med 049 enligt bilaga 1. Ett enskilt nummer har formen 049AB x xxx xxx, vilket innebär att en serie som beviljats som 5-siffrig innehåller 10 miljoner enskilda nummer. Enligt bilaga 1 beviljas till en början nummer som inleds med 0490 och 0494.

I 5 och 6 mom. fastställs längden av abonnentnummer som inleds med 071 och 073. Längden av dessa nummer är fast.

I 7 mom. behandlas längden av nummer som inleds med 075 och som ska användas för allmän nummerupplysning och förmedling av kopplingar.

I 8 mom. ingår en bestämmelse om minimi- och maximilängden av riksomfattande servicenummer. Längden av nummer som ska användas för betaltjänster (se 17 § *Riksomfattande tjänster*) är fast. På betaltjänster tillämpas olika mervärdesskattesatser beroende på tjänstens natur. Därför har det bestämts att den sjätte siffran i ett nationellt signifikant nummer för en betaltjänst ska uttrycka mervärdesskattesatsen på det sätt som närmare beskrivs i föreskriften. Europeiska gemenskapernas kommission har anvisat nummer som inleds med 116 för vissa tjänster, och dessa nummer består av 6 siffror. Längden av nummer som anvisas senare kan dock vara 4–6 siffror. Längden av enskilda nummer som räknas upp i 21 § i föreskriften ska självfallet vara förenlig med denna paragraf.

I 9 mom. behandlas minimi- och maximilängden av servicenumret inom ett teleområde. Längden har fastställts utifrån servicenummerdelen så att längden på ett nationellt signifikant nummer kan vara 8–10 siffror beroende på längden av teleområdets prefix.

I 10 mom. bestäms om längden av E.164-nummer som ska användas som tekniska dirigeringsnummer. Inom den nationella trafiken är maximilängden av tekniska dirigeringsnummer 11 siffror (nationella signifikanta nummer) och inom den internationella trafiken 15 siffror. Utlandsprefixet ingår inte i längden av det internationella numret. Bestämmelsen gäller inte sådana tekniska dirigeringsnummer som innehåller specialtecken (t.ex. routningsnummer för portabilitet) eftersom dessa inte är förenliga med E.164-rekommendationen.

Paragrafens 11 mom. fastställer att det är tillåtet att avvika från nämnda längder enbart med tillstånd av Kommunikationsverket. Undantagslov förutsätter alltid grundad anledning. Som grundad anledning kan man betrakta ett tekniskt skäl eller i vissa fall t.ex. trygghet av jämlika konkurrensförutsättningar. Tillåtelse att avvika från de i föreskriften angivna nummerlängderna kan endast beviljas sökande som av Kommunikationsverket har beviljats nyttjanderätt till ifrågakvarande nummerområde. Detta gäller också nummer som överförts till ett annat företag i enlighet med föreskriften om telefonnummerportabilitet (46).

Sådana nummer vars längd avviker från den i föreskriften angivna men som har tagits i bruk innan föreskriften trädde i kraft, i de flesta fall före mitten av 1990-talet, kan fortsättningsvis användas och förutsätter inget särskilt tillstånd, om inte föreskriften uttryckligen innehåller en bestämmelse om en ändring av längden.

12 mom. i paragrafen är en bestämmelse om överlåtelse av korta abonnentnummer. Innan en anslutning kan överföras på en ny innehavare ska teleföretaget utreda huruvida det finns förutsättningar för detta. Förfarandet gäller samtliga ovan nämnda abonnentnummer, dvs. korta abonnentnummer i såväl mobilnät som fasta nät har samma ställning.

En förutsättning för överföring är att slutanvändaren är densamma eller att det är fråga om en affärsöverlåtelse eller familjerättsligt eller arvsrättsligt fång. Därtill ska överlåtaren naturligtvis ge sitt samtycke till överföringen. Om kriterierna inte uppfylls får numret inte överföras. Om man upptäcker att det inte har funnits förutsättningar för en överföring, kan Kommunikationsverket genom ett beslut återkalla överföringen, varvid numret återställs antingen till den version som föregick överföringen eller till teleföretaget.

Kapitel 3 Numrering av telefontät

8 § Teleområdena och teleområdesprefixen

Enligt motiveringarna till 46 § i kommunikationsmarknadslagen avses med *teleområde* ett visst geografiskt område inom vilket telekommunikationen i regel inte behöver något riktnummer. I 46 § i nämnda lag ges Kommunikationsverket rätt att besluta om teleområden. Enligt övergångsbestämmelsen i lagens 140 § 3 mom. förblir den teleområdesindelning som gällde vid lagens ikraftträdande i kraft ända tills Kommunikationsverket ändrar den med stöd av 46 §. En ändring av teleområdena föreskrivs alltså inte i numreringsföreskriften utan enligt lagen ska en sådan göras på separat överklagbart beslut.

Teleområdesindelningen har fastställts i trafikministeriets beslut om sammankoppling av teleföretags telenät och teletjänster (1393/1997, sammankopplingsbeslut). Därtill har Kommunikationsverket genom sitt beslut 16.6.2006 (dnr 835/529/2005) ändrat teleområdesindelningen så att f.d. Kuivaniemi kommun 1.7.2007 överfördes från Lapplands teleområde till Uleåborgs teleområde. Kuivaniemi kommun sammanslogs med Ijo kommun 1.1.2007.

Teleområdesindelningen är av betydelse även för portabiliteten eftersom en användare som ingått anslutningsavtal kan hålla kvar sitt nummer om han byter en fast anslutning *inom teleområdet*.

Även om numreringsföreskriften inte innehåller bestämmelser om ändringar i teleområdena, fastställs teleområdesprefixen i nämnda föreskrift med utgångspunkt i kommunikationsmarknadslagen.

I 1 mom. i paragrafen bestäms om prefixen för teleområdena. Finland är indelat i numreringsområden, vilka sammanfaller med *teleområdena* med undantag för Nylands teleområde som är indelat i två numreringsområden.

I 2 mom. konstateras informativt att bilaga 3 beskriver teleområdesindelningen i form av en kommunförteckning.

9 § Trafik och abonnentnummer inom ett teleområde

Med abonnentnummer inom ett teleområde avses nummer i det fasta telefontätet. Samma abonnentnummer kan vara i bruk i olika teleområden.

I 1 mom. i paragrafen konstateras hur samtal väljs inom ett teleområde. Trafik mellan olika teleområden är fjärrtrafik och trafik inom ett teleområde är lokaltrafik där man iakttar sluten numrering.

Enligt föreskriften ska samtal som valts med ett riktnummer till en anslutning inom samma teleområde också dirigeras fram. Detta motsvarar rådande praxis.

I 2 mom. i denna paragraf föreskrivs om den exceptionella situationen i Nylands teleområde. I området används två prefix, 09 och 019, och numreringen är sluten mellan dessa delområden. Den interna trafiken är lokaltrafik även om riktnummer ska användas för samtal mellan delområdena.

Paragrafens 3 mom. är en bestämmelse om hurdana nummer som ska reserveras för abonnentnummer inom ett teleområde. Därtill fastställs att nummerserier som inleds med A0, A9 (A= 2-8) och 12-19 har beviljats med utgångspunkt i de bestämmelser som gällde tidigare. Tanken är att dessa nummerområden vid behov ska kunna återställas till nummerreserven för anvisning för eventuella nya användningsändamål. Nya nummerserier som inleds med 12 - 19 beviljas inte för teleföretagens bruk eftersom det inte finns några behov enligt användningsändamålet.

Enligt 4 mom. förblir de befintliga nyttjanderätterna A0, A9 (A= 2-8) och 12-19 i kraft så länge de används av samma slutanvändare. I regel får teleföretagen inte ta i bruk nya nummer ur dessa nummerområden. Nya användare får inte kopplas till dessa, och nummer som är i användning får inte heller överföras på nya användare. Kommunikationsverket kan emellertid i exceptionella fall bevilja tillstånd för anslutning av en ny användare. Tillståndet förutsätter särskilda grunder, som t.ex. om det är fråga om en överlåtelse av slutanvändarens näringsverksamhet eller familjerättsligt eller arvsrättsligt fång.

10 § Riksomfattande abonnentnummer

Med riksomfattande abonnentnummer avses nummer inom ett fast telefontät. ⁴

De undergrupper som tillämpades för riksomfattande abonnentnummer i numreringsföreskriften som gällde fram till 1.3.2007 (företagsnummer, tillgänglighetstjänster, riksomfattande portabla abonnentnummer) gäller inte längre i denna föreskrift eftersom det inte finns några skillnader mellan dem vad gäller användningsändamål, hur man slår samtal, numrering eller portabilitet.

En användare som ringer till ett riksomfattande abonnentnummer ska inte välja riktnumret för teleområdet eftersom ett riksomfattande abonnentnummer alltid innehåller ett eget riktnummer som en del av hela numret. Om användaren lägger till ett annat riktnummer, styrs samtalet till ett meddelande eller till fel nummer.

Enligt 2 mom. anges de nummerserier som inleds med 075 och är i bruk i bilaga 1 till föreskriften och deras användningsändamål har bevarats oförändrat. Kommunikationsverket beviljar inga nya 075-nummerserier som riksomfattande abonnentnummer eftersom de 075-nummerserier som definieras i 21 § har anvisats som servicenummer för allmän nummerupplysning och för nationell och internationell förmedling av kopplingar.

11 § Fjärrtrafik

Paragrafen behandlar valet av fjärrnät.

⁴ Kommunikationsverket tog 16.3.2006 (dnr 253/529/2006) ställning till på vilka villkor riksomfattande abonnentnummer får användas i anslutningar inom ett mobilnät. Ställningstagandet finns (på finska) på Kommunikationsverkets webbplats <http://www.ficora.fi/index/saadokset/tulkinnat/teletoiminta.html> .

Samtal som väljs med riktnummer och ett teleområdes- eller teleföretagsspecifikt servicenummer till ett teleområdes- eller teleföretagsspecifikt servicenummer i ett annat teleområde är inte fjärrtrafik utan trafik till servicenumret.

Begreppet *fjärrtrafik* i föreskriften sammanfaller vad gäller numrering och val av nummer med begreppet *fjærreteletjänst* i kommunikationsmarknadslagen. Fjärrtrafiken är bunden till begreppet teleområde, vilket innebär att fjærtrafik inte förekommer i mobilnät.

I 1 mom. beskrivs hur man väljer ett fjærssamtal.

I 2 mom. redogörs för hur man väljer fjærnnät för ett samtal med hjälp av operatörsprefixet. Det önskade fjærnnätet kan väljas genom att man före riktnumret anger operatörsprefixet för fjærtrafiken eller ett allmänt operatörsprefix i enlighet med 13 §. Vidare beskriver momentet vart samtalet ska styras vid vissa nummerval.

Användningen av operatörsprefix för fjærtrafik hänger samman med 24 a § i kommunikationsmarknadslagen om Kommunikationsverkets rätt att genom ett SMP-beslut ålägga ett företag som är verksamt i ett fast telefontät en skyldighet att erbjuda användare möjlighet att välja operatör både samtalsvis och utifrån avtal. Det som föreskrivs i 2 mom. gäller samtalsspecifikt operatörsval även om ingen uttrycklig skyldighet har fastställts för detta.

Tidigare hade skyldigheten att erbjuda användare samtalsspecifikt och avtalsbaserat operatörsval ålagts alla SMP-företag direkt med stöd av 62 § i kommunikationsmarknadslagen. Enligt övergångsbestämmelsen i kommunikationsmarknadslagen förblir dock rättigheterna och skyldigheterna enligt den upphävda paragrafen (62 §) i kraft till dess att Kommunikationsverket första gången gjort en marknadsanalys av marknader som avses i den paragrafen och utifrån analysen meddelat ett beslut om behövliga skyldigheter.

12 § Internationell trafik

I 2 § 14 punkten i kommunikationsmarknadslagen definieras *internationell teletjänst* som en kommunikationstjänst i vilken telekommunikation förmedlas mellan anslutningar i Finland och utomlands. Begreppet *utlandstrafik* i föreskriften sammanfaller vad gäller numrering och val av nummer med detta begrepp.

I 1 mom. redogörs för hur man ringer samtal till ett internationellt telefontät. Samtal slås med utlandsprefixet. I mobilnät och VoIP-tjänster är det också möjligt att välja "+".

I mobilnät betraktas som utlandstrafik sådan trafik där kommunikationen går från en anslutning som tillhandahålls av ett finländskt företag till en anslutning som tillhandahålls av ett utländskt företag. Om ett inhemskt teleföretags mobilanslutning används utomlands, handlar det om roaming och inte om utlandstrafik i den bemärkelse som avses i denna föreskrift. I övriga bestämmelser om internationell teletjänst eller utlandstrafik och sammankoppling av internationell teletjänst kan tolkningen vara en annan: t.ex. trafik som en finländsk mobilanslutning tar emot i utlandet prissätts på samma sätt som utlandstrafik.

I 2 mom. redogörs för hur man väljer ett internationellt nät för ett enskilt samtal med hjälp av ett operatörsprefix. Det önskade internationella nätet kan väljas för ett enskilt samtal med hjälp av operatörsprefixet för internationell teletrafik eller med ett allmänt operatörsprefix som väljs före utlandsprefixet 00 i enlighet med 13 §. Operatörsprefixet för internationell teletrafik avviker från de övriga operatörsprefixen eftersom det redan i sig självt innehåller prefixet, i detta fall utlandsprefixet.

Bestämmelsen i 2 mom. hänger samman med 24 a § i kommunikationsmarknadslagen om att Kommunikationsverket genom ett beslut enligt 18 § kan ålägga ett företag som är verksamt i ett fast telefontät en skyldighet att erbjuda användare möjlighet att både

samtalsvis och genom avtal välja operatör. Det som föreskrivs i 2 mom. gäller samtals-specifikt operatörsval även om ingen uttrycklig skyldighet har fastställts för detta.

Tidigare hade skyldigheten att erbjuda användare samtals-specifikt och avtalsbaserat operatörsval ålagts alla SMP-företag direkt med stöd av 62 § i kommunikationsmarknadslagen. Enligt övergångsbestämmelsen i kommunikationsmarknadslagen förblir dock rättigheterna och skyldigheterna enligt den upphävda paragrafen (62 §) i kraft till dess att Kommunikationsverket första gången gjort en marknadsanalys av marknader som avses i den paragrafen och utifrån analysen meddelat ett beslut om behövliga skyldigheter.

Enligt 3 mom. är vidarekoppling och sändning av textmeddelanden i mobilnät till utlandet tillåtet även med prefixet 00. Prefixet 00 leder alltid till ett av teleföretaget i förväg fastställt nät.

I 4 mom. ingår ett preciserande förbud för teleföretag inom den internationella teletrafiken mot att förmedla nationella samtal med hjälp av Finlands landsnummer 358 som slås efter operatörsprefixet för internationell teletrafik eller utlandsprefixet 00, som föregås av ett allmänt operatörsprefix. Det handlar om ett förbjudet trafikfall och teleföretag som idkar internationell teletrafik ska styra ett samtal som valts på det här viset till ett meddelande. Däremot är det tillåtet att välja Finlands landsnummer 358 efter utlandsprefixet 00, eftersom nummer i det internationella formatet används allt oftare t.ex. i VoIP-tjänster. Texten i föreskriften är förenlig med 8 § i föreskriften 28 H/2010 M om *interoperabilitet av kommunikationsnät och kommunikationstjänster*.

Enligt Kommunikationsverkets beslut (dnr 869/532/2004) får ett teleföretag inte ändra operatörsprefixet för ett enskilt samtal som kunden ringer utan samtalet ska dirigeras till det nät som prefixet hänvisar till. Om det aktuella operatörsprefixet inte har öppnats i teleföretagets nät, där kunden har sin anslutning, ska samtalet styras till ett meddelande. Beslutet gällde samtal till det internationella telenätet men ställningstagandet gäller allmänt för all slags trafik.

13 § Allmänt operatörsprefix

Med allmänt operatörsprefix avses ett prefix bestående av 5 siffror som inleds med 90 och som har beviljats ett teleföretag. Med hjälp av prefixet kan användaren välja vilken operatörs-tjänster han vill anlita.

Bestämmelsen hänger samman med 24 a § i kommunikationsmarknadslagen om Kommunikationsverkets rätt att genom ett SMP-beslut ålägga ett företag som är verksamt i ett fast telefonnät en skyldighet att erbjuda användare möjlighet att välja operatör både samtalsvis och utifrån avtal. Det som föreskrivs i paragrafen gäller samtals-specifikt operatörsval även om ingen uttrycklig skyldighet har fastställts för detta.

Tidigare hade skyldigheten att erbjuda användare samtals-specifikt och avtalsbaserat operatörsval ålagts alla SMP-företag direkt med stöd av 62 § i kommunikationsmarknadslagen. Enligt övergångsbestämmelsen i kommunikationsmarknadslagen förblir dock rättigheterna och skyldigheterna enligt den upphävda paragrafen (62 §) i kraft till dess att Kommunikationsverket första gången gjort en marknadsanalys av marknader som avses i den paragrafen och utifrån analysen meddelat ett beslut om behövliga skyldigheter.

I 1 mom. fastställs utförligt de trafikfall för vilka ett allmänt operatörsprefix kan användas.

I 2 mom. redogörs för hur man väljer lokalnät för ett samtal med hjälp av ett allmänt operatörsprefix. När ett lokalsamtal slås med ett allmänt operatörsprefix (antingen samtalsvis eller med utgångspunkt i ett ESV-samtal) och med riktnumret för det egna teleområdet kan samtalet dirigeras fram eller till ett meddelande. Det är motiverat att dirigera fram samtalet eftersom ett lokalsamtal som slagits med riktnumret för det egna

teleområdet ska dirigeras fram enligt 9 § och eftersom ett allmänt operatörsprefix också kan inkludera möjligheten till lokalsamtal. Att samtal av den här typen dirigeras fram motsvarar också rådande praxis i nätet.

I 3 och 4 mom. behandlas samtal till fjärrnät, mobilnät och internationella telefonnät.

14 § Mobilnät

I 1 mom. redogörs för hur trafiken dirigeras till mobilnät. Ett samtal från ett mobilabonnemang till ett mobilnät kan dirigeras med det internationella numret, dvs. genom att välja +358, prefixet för mobilnätet och abonnentnumret.

Enligt 2 mom. är nummer som inleds med 2–8 och som slås utan riktnummer reserverade för teleföretagens egna tjänster. Ett nummer som inleds med 9 är reserverat för utrikessamtal. Nummer som inleds med 2–8 och slås utan riktnummer står till förfogande t.ex. för VPN-tjänster (Virtual Private Network), men inte t.ex. för teleföretagsspecifika tjänster.

I 3 mom. fastställs användningsändamålet för nummer som inleds med 1 och slås utan riktnummer. Hänvisningen till polisens nödnummer 10022 har tagits bort eftersom numret redan har tagits ur bruk och samtal till det från och med 1.9.2011 dirigeras till ett meddelande om att numret inte längre är i bruk.

Enligt 4 mom. är det utan Kommunikationsverkets tillstånd förbjudet att på ett mobilabonnemang använda andra nummer som börjar på 1 och slås utan riktnummer. Tillstånd kan beviljas endast av grundad anledning. Nyttjanderätten till övriga nummer är ett ärende på föreskriftsnivå och beviljande av tillstånd torde vara befogat endast i en situation där grunder för en ändring av föreskriften föreligger i detta avseende, men det är nödvändigt att införa numren enligt en snabbare tidtabell eller om teleföretagen har sådana behov som inte kan tillgodoses med andra tillgängliga nummer.

Enligt 5 mom. kan en utländsk roamingkund använda nummer som börjar med 12–19 och som slås utan riktnummer. I praktiken innebär detta att en roamingkund i motsats till det som sades i föregående moment kan använda nummer som börjar med 151–153 för andra ändamål än fakturaspecifikation.

Kapitel 4 Numrering av teletjänster

15 § Nödnummer

I denna paragraf fastställs vilket nödnummer som ska användas i Finland. Av informativa skäl nämns också det allmänna nödnumret 112 i enlighet med 55 § i kommunikationsmarknadslagen.

Polisstyrelsen har genom sitt beslut 8.2.2011 (Dnr 2020/2011/210) meddelat att användningen av larmnumret 10022 upphör från och med 21.2.2011. Från och med nämnda datum styr Nödcentralverket samtal till numret 10022 vidare till ett meddelande som på tre språk anger att nödnumret är 112. Enligt beslutet kan teleoperatörerna ta bort numret 10022 permanent från och med 1.9.2011.

16 § Allmänt om servicenummer

1 mom. beskriver de servicenummer som avses i föreskriften. I samband med kortmeddelandetjänster refereras inte till mobilnät eftersom definitionen i 2 § är avsedd att vara teknologineutral.

I 2 mom. preciseras den skyldighet som åläggs teleföretagen i 53 § i kommunikationsmarknadslagen. I nämnda lagparagraf stadgas om samtalsmottagarens dvs. tjänsteleverantörens rätt att av kommersiella skäl förhindra åtkomst till ett riksomfattande servicenummer från utlandet. Enligt kommunikationsmarknadslagen ska teleföretaget ha teknisk beredskap att förhindra åtkomsten. På grund av sammankopplings-, fakturerings- och redovisningspraxis inom internationell teletrafik förhindras åtkomsten tekniskt i regel på utlandscentralen, men den kan vid behov förhindras även vid någon annan ändamålsenlig routningspunkt i nätet. Skyldigheten gäller alltså alla teleföretag som ingår i sammanslutningskedjan.

Lagparagrafen innebär i praktiken t.ex. att en tjänsteleverantör som tillhandahåller tjänster på ett 0600- eller 0800-nummer kan förhindra åtkomst från utlandet om samtalen från utlandet för tjänsteleverantören i egenskap av samtalsmottagare orsakar kostnader för vilka det inte finns något internationellt redovisningssystem och vilka tjänsteleverantören inte vill betala. Enligt denna bestämmelse kan teleföretaget däremot inte förhindra åtkomst mot tjänsteleverantörens eller samtalsmottagarens begäran.

Utifrån ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission behöver man inte nå 116-numret från utlandet. Med tanke på numreringen vore detta inte heller meningsfullt i Finland, eftersom man på grund av logiken i numreringen bör tillåta trafik inom landet även med riktnummer. Då skulle även riktnumret 0116 anvisas för 116-numren, vilket i sin tur skulle leda till en mycket ineffektiv användning av numren.

Föreskriften tar inte ställning till tolkningen i 53 § 1 mom. i kommunikationsmarknadslagen om vilka nummer det ska vara tekniskt och ekonomiskt möjligt att få tillgång till.

17 § Riksomfattande tjänster

I 1 mom. i paragrafen behandlas riksomfattande servicenummer. En användare som ringer till ett riksomfattande servicenummer ska inte välja riktnumret för teleområdet eftersom ett eget riktnummer alltid ingår som en integrerad del av ett riksomfattande servicenummer. Det alleuropeiska servicenumret 116 innehåller inget riktnummer, men inte heller framför detta ska fjärrprefix eller riktnummer väljas.

Om en användare slår ett operatörsprefix eller riktnumret för ett teleområde framför ett riksomfattande servicenummer styrs samtalet till ett meddelande.

För att texten i föreskriften ska vara klart disponerad och lätt att läsa ges en förteckning över de 075-nummer som hör till tjänstegrupp I och II i bilaga 1.

Med avgiftsbelagda servicenummer (t.ex. nummer som inleds med 0100, 0200, 0300, 0600 och 0700, teleföretagsspecifika servicenummer och teleområdesspecifika servicenummer) avses nummer på vilka det enligt föreskrift nr 35 om spärrkategorier är tillåtet att tillhandahålla avgiftsbelagda tjänster. Samtalsavgiften kan då utöver den ersättning som tas ut för den tekniska överföringen av samtalet även innehålla en ersättning som tjänsteleverantören tar ut för innehållet.

Nummer som inleds med 0800 motsvarar för övrigt beträffande användningssättet avgiftsbelagda servicenummer, men de är alltid utifrån definitionen av nummerområdet avgiftsfria för den som ringer samtalet. Bestämmelserna i föreskriften om spärrkategorier innehåller begränsningar för tjänster som tillhandahålls på 0800-nummer.

I 2 mom. preciseras att nummerområden som inleds med 0606, 0707 och 0708 är avsedda för tjänster som omfattas av betaltjänstlagens (290/2010) tillämpningsområde bland annat därför att teleföretagen ska behandla samtalsintäkter från dessa nummer på ett annat sätt än samtalsintäkter från övriga avgiftsbelagda tjänster. Egna nummerområden underlättar detta. På produkter och tjänster som marknadsförs på betaltjänstnummer tillämpas även olika mervärdesskattesatser beroende på produktens eller tjänstens innehåll. Därför har det bestämts att den sjätte siffran i ett nationellt signifikant nummer för en betaltjänst ska

uttrycka mervärdesskattesatsen på det sätt som beskrivs närmare i föreskriften. I föreskriften hänvisas vad gäller mervärdesskattesatser till mervärdesskattelagen (1501/1993). På det här viset behöver föreskriften inte ändras om mervärdesskatteprocenten skulle ändras.

I 3 mom. definieras nationella avgiftsfria nummer till vilka man alltid kan ringa avgiftsfritt inom landet. Detta innebär att det allmänna telefonnätet inte tar ut någon avgift för samtalet. Alleuropeiska servicenummer som börjar med 116 är avgiftsfria för den som ringer med stöd av ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission. Därmed hör de till de nationella avgiftsfria numren i Finland. Från utlandet kan man inte ringa till nummer som inleds med 116 i Finland. I allmänhet går det att ringa till 0800-nummer i Finland (+358 800...) från utlandet, men då kostar samtalet lika mycket som ett normalt utlandssamtal i det land man ringer ifrån.

Paragrafens 4 mom. behandlar beviljandet av nummer som inleds med 116. Momentet grundar sig på ett beslut av Europeiska gemenskapernas kommission. Kommunikationsverket beviljar nyttjanderätt till nummer som inleds med 116 på specialvillkor som av kommissionen eventuellt har fastställts för respektive nummer. I momentet ingår en lista på villkor enligt kommissionens beslut för de tjänster som tillhandahålls på nummer som inleds med 116.

Enligt 5 mom. får nya servicenummer tas i bruk endast ur serier som inleds med 0x00 eller serier som inleds med 0601, 0602, 0606, 0707 och 0708 och som i sin helhet har anvisats för servicenummer. Nya servicenummer vars början påminner om riksomfattande abonnentnummer får alltså inte tas i bruk med undantag för servicenummer för förmedling av kopplingar enligt 21 §. Målet är att klargöra numreringen och att skilja åt början av avgiftsbelagda servicenummerområden från serier som påminner om riksomfattande abonnentnummer.

18 § Teleområdesspecifika tjänster

Med teleområdesspecifika servicenummer avses servicenummer som inte kräver riktnummer vid samtal som rings från det aktuella teleområdet och där det är möjligt att tillhandahålla avgiftsbelagda tjänster med beaktande av bestämmelserna i föreskriften om spärrkategorier. Samma servicenummer kan därmed förekomma i olika teleområden för samma eller olika tjänster.

Paragrafens 1 mom. behandlar anvisning av nummerserier för teleområdesspecifika tjänster.

I 2 mom. redogörs för hur trafik öppnas utifrån teleområdet eller från ett mobilnät. Från ett annat teleområde eller ett mobilnät ska det vara möjligt att nå numret bara genom att även välja teleområdets riktnummer. Teleområdesspecifika servicenummer har tagits i bruk även på så sätt att samma nummer används för samma ändamål i samtliga teleområden. Det finns ingen skyldighet att anordna samtrafik till ett teleområdesspecifikt servicenummer, men teleföretagen kan dock med beaktande av kraven i föreskriften om spärrkategorier komma överens om att öppna trafiken på så sätt att spärrtjänsterna ska fungera även när man ringer med riktnummer till ett teleområdesspecifikt servicenummer.

19 § Teleföretagsspecifika tjänster

Med teleföretagsspecifika servicenummer avses servicenummer som det i princip bara går att ringa till från en anslutning i det aktuella teleföretaget och där det är möjligt att tillhandahålla avgiftsbelagda tjänster med beaktande av bestämmelserna i föreskriften om spärrkategorier.

1 mom. behandlar anvisning av nummerserier för teleföretagsspecifika tjänster.

Enligt 2 mom. förknippas teleföretagsspecifika nummer inte med skyldighet att anordna samtrafik men teleföretagen kan fritt komma överens om att öppna trafiken. Teleföretagsspecifika tjänster kan tillhandahållas både i fasta nät och i mobilnät.

20 § Internationella tjänster

Denna paragraf omfattar alla tjänster till vilka man ringer via prefix för internationella tjänster som motsvarar utlandsprefixet och de landsnummer motsvarande servicenummer som ITU-T har anvisat för internationella tjänster. Svarsstället för ett internationellt servicenummer behöver inte vara i utlandet och därför kan samtal till ett internationellt servicenummer inte nödvändigtvis betraktas som internationell teletrafik utan som trafik till ett servicenummer även om samtalet sker över ett utlandsprefix.

Övriga landsnummer än de som räknas upp i denna paragraf anses höra till den internationella teletrafiken och för dem gäller 12 § och 13 § i föreskriften.

Bestämmelserna i denna paragraf ska tas i beaktande bland annat på grund av intäktsfördelningen och redovisningspraxisen vid sammankopplingsavtal mellan teleföretagen.

Denna föreskrift tar inte ställning till hur internationella tjänster behandlas i Kommunikationsverkets föreskrift om spärrkategorier. Syftet med numreringsföreskriften är att klargöra det tekniska genomförandet av internationella tjänster vid spärrkategorisering men på vilket sätt internationella tjänster placeras i olika spärrkategorier fastställs i föreskriften om spärrkategorier.

I 1 mom. definieras internationella tjänster.

I 2 mom. behandlas internationella tjänster och numren till dessa: 800 för avgiftsfria internationella tjänster och 979 för avgiftsbelagda internationella tjänster.

Samtal till internationella avgiftsfria nummer ska alltid vara avgiftsfria för den som ringer eftersom kravet på avgiftsfrihet ingår i nummerområdets användningsändamål. Åtkomsten till internationella avgiftsfria nummer har öppnats nummerspecifikt från olika länder beroende på vad tjänsteleverantören har avtalat med det behöriga teleföretaget om ett enskilt nummer.

ITU-T har återkallat nyttjanderätten till det gemensamt använda landsnumret 3883 från och med 31.12.2010, och därför har omnämmandet om detta nummer strukits.

I 3 och 4 mom. i paragrafen beskrivs hur samtal ska slås till ett internationellt nummer. Begreppet *internationell tjänst* betyder bara att sättet att slå samtalet kan avvika från normala utlandssamtal: alla sätt att slå ett utlandssamtal är inte nödvändigtvis möjliga när man ringer internationella tjänster utan det beror på om innehavaren av operatörsprefixet har inkluderat internationella tjänster i de trafikslag som erbjuds med operatörsprefixet.

En internationell tjänst ska kunna nås med utlandsprefixet 00, men åtkomst med operatörsprefix förutsätter att innehavaren av operatörsprefixet har beställt en öppning av det aktuella prefixet även för internationella tjänster.

21 § Allmän nummerupplysnings- och kopplingstjänst

Enligt 56 § i kommunikationsmarknadslagen är teleföretag som är verksamma i ett telefonnät skyldiga att sörja för att användarna har tillgång till en nummerupplysningstjänst. Den här föreskriftsparagrafen tar inte ställning till huruvida teleföretagen fullgör förpliktelse i 56 § i kommunikationsmarknadslagen eller på vilka nummer upplysningstjänsterna borde uppmärksammas vid bedömningen av hur 56 § efterföljs, och

utfärdar inte heller några bestämmelser om vilka nummer som ska användas för allmänna upplysningstjänster.

Nya servicenummer för förmedling av kopplingar beviljas teleföretagen i form av enskilda nummer. Kommunikationsverket har bedömt att förmedling av kopplingar ska räknas till teleföretagsverksamhet och därför agerar en tjänsteleverantör vad gäller förmedlingen av kopplingar i rollen som teleföretag när han tillhandahåller tjänster med hjälp av dessa nummer.

I paragrafen anvisas sådana servicenummer på vilka det är möjligt att tillhandahålla nummerupplysnings- och kopplingstjänster.

Enligt 1 mom. kan alla servicenummer i tjänstegrupp I användas för nummerupplysning och nationell förmedling av kopplingar. Detta blev möjligt efter att spärrkategoriseringen i enlighet med Kommunikationsverkets föreskrift förenklades så att spärr av fjärrtrafik och spärr av trafik från ett fast nät till ett mobilnät togs bort från de nödvändiga spärrkategorierna i föreskriften. Därför finns det inte längre någon sådan spärrkombination som man skulle kunna kringgå via förmedling av nationell koppling. Därmed finns det inte längre någon orsak att i denna föreskrift behandla nummerupplysning och förmedling av nationell koppling på ett sätt som skulle avvika från övriga allmännyttiga tjänster. Man bör dock märka att ett teleföretag även kan ha andra spärrklasser för vilka denna ändring är av betydelse.

I 2 mom. i paragrafen föreskrivs att numret 118, som har anvisats för gemensamt bruk för teleföretagen, bara får användas för nummerupplysning och förmedling av kopplingar, inte för andra kommunikations- eller innehållstjänster. Koppling av samtal och/eller sändning av den framtagna kontaktuppgiften med SMS eller liknande i samband med nummerupplysning anses kunna ingå som en avgiftsbelagd tjänst hos nummerupplysningen även på 118. Begränsningarna av användningsändamålet för nummer 118 är motiverade eftersom de tjänsteleverantörer som använder detta etablerade, kända och exceptionellt korta nummer annars skulle få en orättvis konkurrensfördel framför företag som använder andra nummer när de börjar erbjuda nya tjänster.

Tekniskt sett motsvarar 118 ett teleföretagsspecifikt servicenummer, dvs. anslutningsteleföretaget kan antingen själv tillhandahålla nummerupplysningstjänsten eller styra 118-samtal till önskad tjänsteleverantör.

Enligt 2 mom. är det vidare tillåtet att tillhandahålla även övriga allmännyttiga tjänster som avses i gruppering av tjänster i föreskriften om spärrkategorier.

I 3 och 4 mom. anvisas utförligt de nummer vars primära tjänst ska vara nummerupplysning, även om de utöver denna får tillhandahålla övriga allmännyttiga tjänster. I 4 mom. anvisas de nummer på vilka det endast är tillåtet att erbjuda förmedling av internationella kopplingar.

I 5 mom. föreskrivs att teleföretaget ska underrätta Kommunikationsverket om sedvanliga tjänstenummer tas i bruk för nummerupplysning och förmedling av nationella kopplingar. Anmälningssplikten är nödvändig eftersom Kommunikationsverket har bedömt att förmedling av kopplingar ska räknas till teleföretagsverksamhet, varför en tjänsteleverantör agerar som teleföretag vad gäller förmedlingen av kopplingar i rollen som teleföretag när han tillhandahåller tjänster med hjälp av dessa nummer. Utifrån anmälan kan Kommunikationsverket informera teleföretagen för att dessa ska kunna ta ändringen i beaktande i eventuella andra spärrkategorier än de som förutsätts i föreskriften om spärrkategorier.

I Kommunikationsverkets föreskrift om spärrkategorier definieras för vilka nät (t.ex. utlandssamtal) och tjänster (t.ex. vuxenunderhållning) samtal inte får kopplas via ett servicenummer som förmedlar kopplingar. Nummerupplysning kan alltså tillhandahållas även på andra avgiftsbelagda servicenummer, så länge som koppling av samtalet inte ingår och täckningen hos spärrtjänster som avses i spärrföreskriften garanteras.

22 § Kortmeddelandetjänster

I 2 § i paragrafen definieras begreppet kortmeddelandetjänst. Om beviljandet av nyttjanderätter till nummer för kortmeddelandetjänster föreskrivs i 3 §. En numreringsplan för kortmeddelandetjänster finns med som bilaga 2 till föreskriften.

Vi strävar efter att använda begreppet kortmeddelandetjänst teknologineutralt på samma sätt som i mobilordlistan så att det kan omfatta även andra tjänster som lämpar sig för dirigering med nummer för kortmeddelandetjänster än tjänster i mobilnät.

Mobilordlistan (TSK 29, 2001) utgiven av Teknologicentralen TSK ger följande definitioner:

- **ett kortmeddelande** (short message, SMS message) är ett kort meddelande som kan förmedlas mellan mobilterminaler som stödjer kortmeddelandetjänst eller mellan sådana mobilterminaler och e-postsystem, datorer eller tonvalstelefoner,
- **en kortmeddelandetjänst** (short message service, SMS) är en telekommunikationstjänst för sändning och mottagning av SMS-meddelanden. En kortmeddelandetjänst kan användas förutom med mobilterminal även med tonvalstelefon, varvid användaren väljer ett standardmeddelande genom att slå en siffra, eller med dator, varvid användaren skickar ett SMS-meddelande över en särskild tjänst,
- **en textmeddelandetjänst**, textmeddelandebaserad tjänst, (SMS-based service) är en mobiltjänst där användaren skriver ett sökord i sin mobilterminal, skickar ordet som ett textmeddelande till ett bestämt nummer och får det svar eller den tjänst han beställt,
- **ett textmeddelande** (text message) är ett SMS-meddelande som bara består av alfanumeriska tecken och specialtecken,
- **ett bildmeddelande** är ett SMS-meddelande som innehåller en eller flera bilder.

I mobilordlistan är kortmeddelande alltså ett överbegrepp med textmeddelanden, bildmeddelanden och övriga kortmeddelanden (t.ex. ringsignaler) som jämlika underbegrepp beroende på hurdan data som överförs.

- **en multimedial meddelandetjänst** (multimedia messaging service, MMS) är en telekommunikationstjänst för sändning och mottagning av multimediala meddelanden.
- **ett multimedialt meddelande, multimedie-meddelande** (multimedia message) är ett meddelande som kombinerar flera medier. Ett multimedialt meddelande kan t.ex. innehålla text, ljud samt fasta eller rörliga bilder.

Enligt 1 mom. börjar nummer för kortmeddelandetjänster med 1. Föreskriften ger ingen möjlighet att avvika från den fastställda maximilängden av nummer för kortmeddelandetjänster. Vid dirigeringen av servicenummer har man inte konstaterat sådana behov utifrån vilka det objektivt sett skulle ha funnits anledning att bevilja aktörerna nyttjanderätter till kortare nummer, framför allt med tanke på jämlika konkurrensmöjligheter.

Enligt 2 mom. får nummer som anvisats för betaltjänster enbart användas för tjänster som omfattas av betaltjänstlagens (290/2010) tillämpningsområde. Denna begränsning har ansetts nödvändig eftersom den nytta som eftersträvas inom det egna nummerområdet annars till största delen skulle kunna gå om intet.

Paragrafens 3 mom. gäller kommunikation som dirigeras med särskilda nummer för kortmeddelandetjänster; för kommunikation som dirigeras mellan användare utifrån abonnentnummer gäller inga särskilda bestämmelser. I praktiken styrs även textmeddelanden från ett abonnentnummer till ett annat över en meddelandeförmedlingscentral. Även ett multimedialt meddelande kan förmedlas åtminstone delvis över en meddelandeförmedlingscentral.

I 4 mom. föreskrivs om hurdana servicenummer kortmeddelandetjänster får tillhandahållas på. Nummer till kortmeddelandetjänster såsom avses i föreskriften är sådana nummer. I

föreskrift nr 32 M/2008 var det därtill tillåtet att tillhandahålla kortmeddelandetjänster på riksomfattande nummer för taltelefonitjänster enligt 16 § och 20 § (paragraferna numreras nu 17 § och 21 §). På det här sättet behöver en tjänsteleverantör inte längre ta ett skilt nummer både för taltelefonitjänster och kortmeddelandetjänster för en och samma tjänst. Teleområdes- och teleföretagsspecifika servicenummer öppnas inte för kortmeddelandetjänster eftersom detta skulle innebära en orimlig teknisk arbetsbörda vid dirigeringen av trafiken, och det inte heller har framkommit något behov av att använda dessa nummer för kortmeddelandetjänster. Undantaget till detta utgörs av 118 som i egenskap av taltelefonitjänst tekniskt sett är ett teleföretagsspecifikt servicenummer.

Nummer för taltelefonitjänster är i första hand avsedda för taltelefonitjänster, men det finns i sig inget hinder för att endast tillhandahålla kortmeddelandetjänster på ett sådant nummer. För att servicenummersystemet ska vara klarare för användarna rekommenderar vi att nummer för taltelefonitjänster i första hand används för taltelefonitjänster och nummer för kortmeddelandetjänster i första hand för kortmeddelandetjänster. Servicesätten ska beaktas vid marknadsföringen och informationen kring tjänsten särskilt om servicesätten ändras, t.ex. om en taltelefoni upphör helt. På avgiftsfria nummer för taltelefonitjänster ska naturligtvis även kortmeddelandetjänsten vara avgiftsfri.

Möjligheten att skicka textmeddelanden är en tilläggs egenskap hos ett nummer för taltelefonitjänster som teleföretaget inte behöver verkställa. Egenskapen överförs inte automatiskt om servicenumret överförs på ett annat teleföretag, utan innehavaren av numret ska avtala om detta separat med den nya innehavaren.

En förutsättning för att kortmeddelandetjänster ska kunna tillhandahållas på ett nummer för taltelefonitjänster är att textmeddelandespärrens fungerar även i förhållande till dessa nummer för taltelefonitjänster. Meddelanden som skickas till ett nummer för en taltelefonitjänst ska dirigeras via anslutningsteleföretagets kortmeddelandecentral, och därför ska innehavaren av servicenumret avtala om kortmeddelandefunktionen med alla mobilföretag vars nät innehavaren vill att användarna ska kunna använda för att komma åt textmeddelandetjänsten. Trafiken dirigeras på samma sätt som vid övrig kortmeddelandetrafik för det ska vara så enkelt och klart som möjligt att genomföra ändringen i mobilnätet.

I 5 mom. konstateras för tydlighetens skull att textmeddelanden kan vara ett sätt att ta kontakt även med det allmänna nödnumret 112.

Kapitel 5 Tekniska dirigeringsnummer, koder och prefix

Kapitel 5 i föreskriften omfattar sådana tekniska dirigeringsnummer, koder och prefix i ett telefnät som Kommunikationsverket kan bevilja eller anvisa:

- teleföretagskod (23 §)
- CUG och Centrex-teleföretagskoder (24 §)
- MNC-, (T)MNC- och NCC-koder för mobilnät (25 §)
- signaleringspunktkoder (26 §)
- dirigeringsnummer för nödtrafik (27 §)
- hexadecimalnummer (28 §)
- tekniska dirigeringsnummer (29 §).

Dessa koder, prefix och dirigeringsnummer visas inte för användarna och kan inte heller väljas på terminalerna.

23 § Teleföretagskod

Med teleföretagskod avses kod som beviljas teleföretaget och som används för att identifiera teleföretaget.

I 1 mom. anges för vilka tillämpningar teleföretagskoder beviljas.

I 2 mom. ingår en förteckning över de nummerområden ur vilka koderna beviljas dvs. områdena 0–89 och 900–989. Område 99 reserveras i föreskriften för fyrsiffriga eller längre koder i framtiden. Vid behov kan föreskriften ändras för att möjliggöra öppning av detta område.

Teleföretagskoden är en teknisk kod som inte visas för användarna. I vanliga fall beviljar Kommunikationsverket en ledig kod, men ett teleföretag kan också ansöka om vilken som helst ledig kod.

De GSM- och VoIP-operatörer som trätt in på marknaden behöver en teleföretagskod bl.a. för att kunna uppfylla de tekniska kraven på ett telefonnummers portabilitet. I en upplysningstjänst för överförda nummer enligt 51 § 5 mom. i kommunikationsmarknadslagen och Kommunikationsverkets föreskrift om telefonnummerportabilitet identifieras teleföretaget med utifrån teleföretagskoden.

I 51 § i kommunikationsmarknadslagen åläggs teleföretagen att för sin del sörja för att användarna har tillgång till en allmän, täckande och avgiftsfri informationstjänst som gäller överförda telefonnummer. I motiveringarna till lagen konstateras bland annat att upplysningen i praktiken kan förverkligas t.ex. genom att inrätta ett gemensamt, avgiftsfritt servicenummer för teleföretagen, på vilket den som ringer upp får information om vilken anslutningsoperatör som för närvarande har det överförda numret.

24 § CUG- och Centrex-teleföretagskoder

Förfarandet för autentisering och identifiering i en CUG-tillvalstjänst (tjänst för en sluten användargrupp) beskrivs i 1 mom. i paragrafen. Tillvalstjänsten går ut på att användarna i en sluten användargrupp kontrolleras med hjälp av en CUG-kod. Koden överförs i ett telenät genom gemensam kanalsignalering mellan centralerna (GK Signalering YKM ISUP). För att undvika situationer där två abonnenter som ingår i olika användargrupper har samma CUG-kod i olika teleföretags områden ska ett eget kodområde ges varje teleföretag som producerar tjänsten. Teleföretaget ska allokera koder till slutna användargrupper enbart ur det område som beviljats teleföretaget.

I 2 mom. beskrivs förfarandet för autentisering och identifiering i en Centrex-tjänst. I en Centrex-tjänst identifieras varje Centrex-grupp genom GK-signalering (YKM ISUP) med hjälp av en överförbar gruppkod. I gruppkoden ingår Centrex-teleföretagskoden som identifierar det gruppkodsområde som teleföretaget administrerar. För att Centrex-tjänsten kan fungera mellan olika teleföretag får Centrex-gruppkoderna inte vara överlappande. Därför reserveras för varje teleföretag som producerar tjänsten en egen Centrex-teleföretagskod.

25 § Koder för mobilnät

I 1 mom. i paragrafen redogörs för landskoden för mobilnät (Mobile Country Code) som ITU-T har beviljat Finland i enlighet med sin rekommendation E.212 *The international identification plan for public networks and subscriptions*. MCC och MNC är lands- (MCC) eller teleföretagsspecifika (MNC) dirigeringsnummer som används i den nationella och internationella trafiken samt vid roaming. Numren visas inte för användarna. Den av ITU-T anvisade MCC-koden (244 för Finland) och den av Kommunikationsverket anvisade MNC-koden anger entydigt det finländska hemnätet för en mobilterminal eller användare.

MNC-koder beviljas i regel för mobilteleföretag. Med mobilteleföretag avses i detta sammanhang mobilnätföretag eller MVNO-företag, eftersom rekommendationen E.212 i första hand gäller dem. En MNC-kod kan beviljas på samma sätt som vilken som helst annan kod, även för testbruk med stöd av 3 § 1 mom. i denna föreskrift, varvid sökanden inte behöver vara ett teleföretag. Då beviljas nyttjanderätten för en viss tid som kan förlängas.

En MNC-kod kan även beviljas ett teleföretag med ett fast nät. Vid behov kan Kommunikationsverket med stöd av 3 § 3 mom. i föreskriften anvisa en MNC-kod för gemensam användning av flera teleföretag ifall man förväntar sig att beviljandet av en egen MNC-kod för varje sökande leder till en ineffektiv användning av koderna och koderna bakom MCC, dvs. 244, riskerar att ta slut.

I ITU-T:s rekommendation E.212 fastställs IMSI-numret (International Mobile Subscriber Identification Number) för mobilnät så att IMSI kan bestå av högst 15 decimalnummer fördelade på tre fält: MCC, MNC och MSIN. MSIN (Mobile Subscriber Identification Number), ett nummer som teleföretaget definierar för sina kunder, identifierar åter mobilterminalen eller användaren i ett visst nät som anges av MCC- och MNC-koderna.

I samband med finländska E.164-mobilnummer är det endast tillåtet att använda finländska IMSI-nummer (MCC=244). Annan slags användning skulle förutsätta avtal och anmälningar av bägge parter till ITU TSB enligt bilaga E i rekommendationen E.212, *The use of an MCC+MNC in a country other than the country to which the MCC has been assigned by the Director of TSB*.

2 mom. i paragrafen är en bestämmelse om NCC-koder. NCC är en kod för användning av kanalerna i ett mobilnät och kan vara ett decimaltal mellan 0 och 7. I ETSI:s rekommendation ETSI TS 100 927 anvisas att koder mellan 0 och 4 ska användas i Finlands gränsområden. I inlandet kan även de andra koderna användas.

MNC och NCC anger nätet (Mobile Network Code, Network Colour Code).

I 3 mom. ingår bestämmelser om koder för TETRA⁵-näten. Enligt Internationella teleunionens (ITU-T) rekommendation E.218 *Management of the allocation of terrestrial trunk radio Mobile Country Codes* förvaltas landskoderna till TETRA-näten av ITU-T.

I enlighet med ETSI EG 202 118 beviljas (T)MNC-koder ur områdena 0000–0099 och 1000–9999. En innehavare av en MNC-kod kan få motsvarande (T)MNC-kod ur områdena 0000–0099 så att t.ex. endast innehavaren av MNC-koden 55 kan få (T)MNC-koden 0055. I vanliga fall beviljas TETRA-nät (T)MNC-koder ur området 1000–9999. Koderna 0100–0999 har reserverats för framtiden och tas i bruk, om de tredelade MNC-koderna 100–999 för GSM-nät tas i bruk. Begreppet NCC gäller inte för TETRA-nät.

IIN (Issuer Identifier Number) är en del av koden för ett SIM-kort för ett mobilnät, men eftersom numret inte direkt knyter an till dirigeringen av trafiken, tas det inte upp i denna föreskrift, även om Kommunikationsverket beviljar nyttjanderätt till det med stöd av 48 § i kommunikationsmarknadslagen och i enlighet med ITU-T:s rekommendation E.118 *The international telecommunication charge card*.

26 § Signaleringspunktkoder

Om signalering föreskrivs i föreskrift nr 28, som gäller interoperabilitet av kommunikationsnät och kommunikationstjänster.

I 1 mom. i paragrafen behandlas signaleringspunktkoder som ITU har beviljat Finland i enlighet med sin rekommendation. Knutpunkterna i ett gemensamt kanalsignaleringsnät identifieras med signaleringspunktkoder. Varje teleföretag ges i förväg ett visst antal signaleringspunktkoder som företaget ska använda. På det här sättet undviks situationer där två knutpunkter i olika signaleringsnät har samma signaleringspunktkod. Knutpunkter i det nationella signaleringsnätet identifieras med hjälp av nationella signaleringspunktkoder och knutpunkter i det internationella signaleringsnätet med internationella signaleringspunktkoder. Meddelanden i det nationella respektive internationella nätet skiljs åt med hjälp av nätkoden som ingår i meddelandets adressfält.

⁵ TETRA = Terrestrial Trunked Radio är en öppen och digital, av ETSI fastställd radionätstandard för yrkesbruk.

Paragrafens 2 mom. är en bestämmelse om längden av den nationella signaleringspunktkoden.

27 § Dirigeringsnummer för nödtrafik

I paragrafen anvisas dirigeringsnumren i anknytning till det allmänna nödnumret 112. Med hjälp av dirigeringsnummer för nödtrafiken strävar man efter att fullgöra de särskilda förpliktelserna i Kommunikationsverkets föreskrift nr 33 *om routning och säkerställande av nödtrafik*, dvs. bland annat att geografiskt dirigera trafiken till rätt nödcentral.

Inrikesministeriet har 15.5.2009 utfärdat föreskriften Dnr 2009/1545 enligt vilken nödcentralen för Helsingfors nödcentralområde ska förläggas till Kervo senast 1.12.2010. Helsingfors nödcentral och Östra och Mellersta Nylands nödcentral, som redan tidigare fanns i Kervo, bevarades tekniskt sett som två separata centraler och samtalen styrs därför till dessa med de tidigare numren.

Polisstyrelsen har genom sitt beslut 8.2.2011 (Dnr 2020/2011/210) meddelat att användningen av larmnumret 10022 upphör från och med 21.2.2011. Enligt beslutet kan teleoperatörerna ta bort numret 10022 permanent från och med 1.9.2011. Ålands självstyrelseområde iakttar i denna fråga tidtabellen för fasta Finland med stöd av egna beslut. Därför har dirigeringsnumren som relaterar till 10022 tagits bort från föreskriften. Kommunikationsverket har utfärdat en per x.x.2011 uppdaterad rekommendation om dirigering av nödtrafiken, 309/20011 *S Routning av nödtrafik från företagsnät*. I samband med uppdateringen ströks dirigeringsnumren till numret 10022. Innehavare av företagsväxlar gör motsvarande ändringar i sina företagsnät efter egna tidtabeller. Därför kan det hända att nödcentralerna även efter 1.9.2011 tar emot samtal som ringts från ett företagsnät till numret 10022.

28 § Hexadecimalnummer

Paragrafen behandlar rådande praxis utifrån arbetsgruppsrapporten 4/2004 om hexadecimalnummer i telefonnätet. Hexadecimalnummer syftar i första hand till att vara en del av det tekniska routningsnumret.

Eftersom teleföretag uppenbart har ett tillräckligt antal hexadecimalnummer för internt bruk har man ansett det nödvändigt att de betydande hexadecimalprefixområden som fortfarande är lediga inte får tas i bruk utan tillstånd från Kommunikationsverket. Arrangemanget syftar till att säkerställa att framtida behov kan tillgodoses.

Utgångspunkten är att hexadecimalprefix har reserverats för användning mellan teleföretagen, varvid teleföretagen sinsemellan ska komma överens om vilket prefix som ska användas. I föreskriften har dessutom reserverats sådana områden som enligt arbetsgruppens rapport för närvarande är lediga överallt och ur vilka prefix kan tas i bruk bara med tillstånd av Kommunikationsverket. I praktiken torde detta ske på beslut enligt 3 § 3 mom. eller 4 mom. i föreskriften.

För användningen mellan teleföretagen reserveras följande med två eller tre hexadecimalnummer fastställda hexadecimalprefix, som får tas i bruk endast med tillstånd av Kommunikationsverket:

3B:	3B0, 3B1, 3B2, 3B3, 3B4, 3B5, 3B6, 3B7, 3B8, 3B9 3BA, 3BB, 3BC, 3BD, 3BE, 3BF
3DB-3DD:	3DB, 3DC, 3DD
3E1-3E8:	3E1, 3E2, 3E3, 3E4, 3E5, 3E6, 3E7, 3E8
3EB-3EE:	3EB, 3EC, 3ED, 3EE
4DB-4DE:	4DB, 4DC, 4DD, 4DE
4E0-4E6:	4E0, 4E1, 4E2, 4E3, 4E4, 4E5, 4E6

4E9: 4E9

29 § Tekniska dirigeringsnummer

I paragrafen nämns de i föreskriftens bilaga 1 anvisade E.164-numren, vars benämning på samma gång gjorts allmänna. Om längden av tekniska dirigeringsnummer föreskrivs i 7 §.

Kapitel 6 Numreringsplaner

30 § Nationell numreringsplan

31 § Numreringsplan för kortmeddelandetjänster

Artikel 10 i EG:s ramdirektiv (2002/21/EG) förutsätter att den nationella myndigheten administrerar och publicerar en nationell numreringsplan. Bestämmelserna i numreringsföreskriften om allokeringen av nummer uppfyller detta krav, men för tydlighetens och helhetsbildens skull innehåller föreskriften en bilaga i tabellform över numreringshelheterna gällande både nummer i allmänna nät och nummer för kortmeddelandetjänster.

Numreringsplanerna täcker de nummer som visas för användarna. Över nummer, koder och prefix som hänger samman med den interna dirigeringen i ett nät har inga tabeller sammanställts; i den nationella numreringsplanen ingår dock ett antal områden som anvisats för tekniska dirigeringsnummer (routningsnummer).

Kapitel 7 Giltighetstid och erhållande av information

32 § Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Föreskriften träder i kraft 1.9.2011. Genom föreskriften upphävs numreringsföreskriften 32 O/2010 M, 6.9.2010.

Föreskriften gäller tillsvidare. Föreskriften kan ändras genom en ny föreskrift. I praktiken har numreringsföreskriften ändrats nästan varje år, i allmänhet på grund av nya omständigheter eller preciseringar.

Tillämpningen av föreskriften på formen av nummer, koder och prefix har i 1 § begränsats till de nummer, koder och prefix som tas i bruk efter föreskriftens ikraftträdande, om inte enskilda bestämmelser eller numreringsplanen ger vissa nummer, koder eller prefix en övergångstid, efter vilken nyttjanderätter som grundar sig på tidigare bestämmelser och beslut upphör.

33 § Erhållande av upplysningar och publicering

Paragrafen innehåller standarduppgifter om var föreskriften finns att tillgå.

Bilaga 1: Den nationella numreringsplanen

Bilagan innehåller den i 30 § nämnda numreringsplanen för det allmänna telefontätet.

I föreskriften 32 O/2010 M föreskrivs att riksomfattande servicenummer börjande på 0606, 0707 och 0708 som anvisats för betaltjänster ska beviljas enbart som 6-siffriga serier, varvid alla sökande får en lika stor nummerserie. Med beaktande av den fasta nummerlängden i 7 § innehåller en serie 10 000 enskilda nummer. Till en början beviljas nummer som inleds med 606 0–0606 3, 0707 0–0707 3 och 0708 0–0708 3. Dessa nummer får uteslutande användas för tjänster som omfattas av betaltjänstlagens (290/2010) tillämpningsområde.

I bilagan presenteras alla nummer till allmänna telefontät och tjänster som tillhandahålls i dessa.

Serien 0719 har anvisats för nummer i IP-nät. Innehavare av dessa nummer åläggs inte att ta dem i bruk i ett allmänt telefontät. Det har ansetts nödvändigt att anvisa en nummerserie av det här slaget för att det inte ska uppkomma icke-kompatibla numreringssystem som ändå skulle kunna ha behov av samtrafik. För att samtrafik ska kunna öppnas behövs ett avtal mellan innehavaren av nummerområdet och teleföretagen.

Bilagan omfattar nummerområden, längden av nummerområden och deras ändamål samt grunder för beviljandet. Med längd avses i det här sammanhanget med hur många siffror man definierar den serie som ska beviljas (med tre, fyra, fem eller sex siffror). Med kolumnerna och deras förklaringar i planen avses följande:

- *NDC/Nummer* avser riktnummer (National Destination Code) när det är tillämpligt, eller annat nummer, kod eller prefix.
- *Användningsändamål* betyder det nät eller den kommunikationstjänst som det aktuella nummerområdet ska användas för.
- *Lediga serier*:
 - *Nej* anger att alla serier i det aktuella nummerområdet har beviljats ett eller flera teleföretag. Om något av dessa nummerområden blir ledigt, beslutar Kommunikationsverket separat om hur det ska beviljas och längden på nummerserien.
- Förklaringarna i kolumnen *Beviljande, anm.* anges i början av bilagan.

Behovsprövning (tecknet a i bilagan) innebär att sökanden ska påvisa ett motiverat behov som grundar sig på att numren räcker till, t.ex. på basis av en redan genomförd anslutnings-/tjänsteförsäljning.

Nummer som inleds med 116 har i enlighet med Europeiska gemenskapernas kommissions beslut anvisats som reserverade för allmäneuropeiska servicenummer.

Omnämmandet om polisens nödnummer 10022 har tagits bort.

Bilaga 2: Numreringsplanen för kortmeddelandetjänsterna

Bilaga 2 innehåller den i 30 § nämnda numreringsplanen för kortmeddelandetjänster.

En specialgrupp av avgiftsbelagda nummer för kortmeddelandetjänster utgörs av nummer för betaltjänster som bara får användas för tjänster som omfattas av betaltjänstlagens (290/2010) tillämpningsområde.

Bilagan är en sammanfattning av alla nummer för kortmeddelandetjänster som behandlas i föreskriften.

Bilagan anger nummerområden, nummerlängder och användningsändamål.

- *Nummerserie* anger början av det nummerområde som ska beviljas.
- *Antal siffror i numret* avser längden på det nummer som ska beviljas.
- Med förklaringarna i kolumnen *Användningsändamål* avses följande:
 - *Ej specificerat*: Användningsändamålet har inte definierats och nummer beviljas inte ur detta nummerområde.
 - *Teleföretagsspecifika servicenummer*: Teleföretaget kan använda dessa nummer fritt, dock med beaktande av kraven på längd enligt numreringsföreskriften och kraven på spärrkategorier enligt föreskriften om spärrkategorier.

- *Företagsnummer*: Avser nummer till vilka det går att skicka textmeddelande till normalt textmeddelandepreis.
- *Tjänstegrupp*: Nummerområdet används för tjänster i nämnda tjänstegrupp.

Bilaga 3: Teleområdena och kommunerna

Bilagan definierar de regionala teleområdena (8 §).

I bilagan räknas de kommuner som hör till ett teleområde upp i alfabetisk ordning. Kommunförteckningen har uppdaterats för att motsvara läget per 1.1.2011. Den gällande teleområdesindelningen visas i kartbilagan till trafikministeriets sammankopplingsbeslut 1393/1997. En ändring gjordes i denna 1.7.2007 i och med att Kuivaniemi kommun hade sammanslagits med Ijo kommun 1.1.2007 och därmed flyttats från Lapplands teleområde till Uleåborgs teleområde (Kommunikationsverkets beslut 835/529/2005, 16.6.2006).

Teleområdesgränserna följer inte överallt de exakta kommungränserna utan har delvis bildats utifrån teleföretagens verksamhetsområden. Därför innehåller kommunförteckningen vissa inexakta detaljer, som likväl inte utgör större avvikelser än de som förekommer i kartbilagan till Trafikministeriets sammankopplingsbeslut. Kommunsammanslagningar som gjorts över teleområdesgränserna har gjort att förteckningen innehåller mer inexaktheter än tidigare.